

7. dubna 2019 Judica (Bože, zjednej mi právo! Žalm 43,1)

Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. (Mt 20,28)

Píseň: 207 *Noc temnou přechkavše*

Modlitba:

Pane Bože,

otáčení země nebo slunce, koloběh života, střídání dne a noci, déšť, zelená tráva, zvuky ptáků...
Naše probouzení a vstávání, pouštění se do práce, zvládnutí starostí. Naše radosti i obavy a strachy.
Naše temné noci. Vzpomínání na včerejšky, dny, roky uplynulé, očekávání večera, zítřka, dnů a let
příštích, malých i větších neznámých... To všechno je kolem nás, v nás, to si neseme a někdy je to
na nás celé těžké.

Jsmo rádi, že s tím vším můžeme přijít i do kostela. Děkujeme ti. Hledáme tě, Pane Bože.
Buď nám oporou, nadějí i korektivem. Ukazuj nám, co je dobré a co ne. Chraň nás od zlého. Toho
zlého, čeho jsme my sami schopni, i toho zlého, co nás ohrožuje od jiných. Amen.

Čtení: Iz 53,1- 2

Píseň: Svítá 267 *Proč jen mlčíš, Pane*

Text: 1K 3,21-4,5

Kázání:

Čím je dáno, kým jsem?

Ukaž mi, co čteš, a já ti řeknu kdo jsi... Ukaž mi, kde bydlíš, jaké máš auto, řekni, kde jsi
studoval, jaké kouříš doutníky, čím byli tví rodiče, přines výpis z trestního rejstříku... a podle toho
se pozná... Co o mně objektivně vypovídá?

Nebo ještě jinak: říká o mě něco fakt, že mám křestní list i svědectví o konfirmaci?

Kdo jsem? Za koho mne pokládáte? Za koho se pokládám já sama? A jak mě vidí Pán Bůh?
Podle čeho mě hodnotí? Co vynese na světlo?

Můžu se něčím chlubit? Přemyslím, co znamená to slovo "chlubit". Něco jako se
"prezentovat"? Je to něco, co dávám na odiv? Co mně nebo aspoň trochu "ke mně" patří? Co o mě
vypovídá (většinou míněno pozitivně). Používáme výraz "pochlubit se" - něčím novým nebo
nějakým úspěchem...

Apoštol Pavel napomíná lidi v korintském sboru, aby se nechlubili lidmi. Nechce, aby se
příliš vážali na lidi, konkrétně na své kazatele nebo misionáře. Když se něčím chlubím, dávám tím
najevo, že ta věc nebo člověk ke mně trochu patří. Že on mi tak trochu patří. Pavel opakovaně
kritizuje, že někteří se hlásí k němu, někteří k Apollovi...

Všechno je to vaše. Vaši oblíbení nebo důležití kazatelé, vaši přátelé, vaše rodina... všechno
je vaše. Pavel ale jmenuje mnoho dalšího, nejen lidi: *At' svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo
budoucnost, všechno je vaše...* Nikdo vám to nebere. Až se z toho výčtu člověku hlava zatočí. Vy
sami ale jste Kristovi a Kristus je Boží. Takže?

Představuji si malé dítě tady za kostelem na pískovišti, snaží se do náruče pojmout všechny
své hračky, aby mu je nevzalo nějaké jiné dítě. To je moje! Stojí uprostřed pískoviště, drží kyblíček,
bagr, lopatku, bábovku... padá mu to z rukou, ale chce si to svoje ohlídat. A dál? Mračí se, protože si
neví rady, co s tím nákladem udělat, hrát se s tím nedá, když máte ruce plné. Přichází maminka.
Bere dítě do náruče i se vším, co ono si drží v rukou, posadí si je na klín vedle pískoviště. Nikdo ti
to nebere, ty můj kluku. Klidně si hraj, ... Něco si u mě můžeš odložit.

At' svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše... Náklad k neunesení.
Jak se svým životem naložím? To je náročnější rozhodování, než kam bezpečně uložit vydělané
peníze. Je to můj život. Je to tvůj život... říkáme svým dospívajícím dětem, když se nám zdá, že by
něco měly dělat jinak nebo se pro něco rozhodnout odpovědněji...

Je to můj život, moje přítomnost, budoucnost, moje nemoci, bolesti, moje hříchy a viny, moje vztahy, moje radosti, trápení, moje rozhodování. Můj sbor. Můj vztah k Pánu Bohu, moje modlitby, moje víra. Možná malá, vratká, nejistá. Je to moje, je to vaše. Vy však jste Kristovi, říká apoštol Pavel. Přinejmenším od křtu jste/jste Kristovi. S tím vším, co je vaše a co je někdy těžké unést nebo ochránit nebo opustit. Naše náruč plná našich - kdyby hraček... Se vším, co je naše, se Pánu Bohu svěrujeme.

Apoštol Pavel pokračuje dál. *Proto at' nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství.* Kromě mnoha již vyjmenovaných věcí apoštol Pavel má ještě něco: on má povolání, je apoštolem (tj. poslaným). Svým posláním si je hodně jistý, víckrát to v dopise do Korintu připomíná. Je to v duchu předešlých veršů, kde Pavel vyjmenoval mnohé, co je naše (vaše); on si je jist, že má ještě něco. Je apoštolem, služebníkem Kristovým a správcem Božích tajemství.

Co jsou ta Boží tajemství (řecky mystéria), kterých je Pavel správcem (v kraličtině šafářem, v řečtině je zde slovo oikonomos)? V liturgii večere Páně se někdy říká tzv. tajemství víry: *Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.* Myslím, že to souvisí s Pavlovým důrazem na Kristův kříž. To je ono bláznovství kříže, to je důraz na Krista ukřižovaného. Ve víře a ve svátostech se setkáváme s tajemstvím Božím, přijetím křtu i přijímáním večere Páně se stáváme každý aspoň trochu správci tohoto tajemství. Od správce se očekává, že bude spravovat to svěřené, pečovat. Věrně. Ve víře. Protože "na tvůj příchod čekáme" - protože pán přijde a bude se ptát, jak jsme pečovali. Vynesete na světlo, co bylo skryto ve tmě, co možná nikdo neviděl, nehodnotil.

Četli jsme z proroka Izajáše o služebníkově, který trpěl za nás. Křesťané vztahují tato Izajášova slova na Krista. Byly to naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal. Nemusíme unést všechno sami.

Dejme si dohromady, o čem jsme doteď mluvili:

1. Všechno je naše. (obraz dítěte, které má plnou náruč svých hraček)

2. My s tím vším, co je naše, jsme Kristovi a Kristus je Boží.

3. Jaký je ten Kristus, jemuž patříme? Apoštol Pavel káže Krista ukřižovaného.

4. U Izajáše čteme o služebníkově, který nám to všechno pomáhá unést. A že toho na něm leží hodně. *Svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost..* naše bolesti, nemoci, strach, vinu, hříchy... To je ono tajemství víry: tu tíhu nemusíme nést sami. Nese ji s námi, za nás, Kristus. Ještě jednou to tajemství víry: *Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.*

Martin Luther si ve chvílích krizí opakoval slova: byl jsem pokřtěn, jsem Kristův. K tomu se upínám. To je jádro mé víry, toto tajemství víry si sřezím, protože je pro mě životně důležité.

Apoštol Pavel obhajuje své apoštolství. Je si jist svým povoláním. Myslete si o mně, říká Korintským, co chcete, váš soud mě možná mrzí, ale já jsem odpovědný Pánu Bohu, ten vynesete všechno na světlo, ten rozsoudí, zda jsem byl věrný tomu, kdo mě poslal, kdo mi svěřil tajemství Boží. Tajemství Boží lásky. O to jde. O tom jsem vám přišel říct.

Pane Bože, někdy je toho na nás moc. Toho, co musíme unést, toho, co nahání strach. Mnohého je nám líto... Děkujeme za pozvání, abychom tu tíhu odložili u tebe. Amen.

Píseň: 330 *Když zřím ten divuplný kříž*

Ohlášky, sbírka

Píseň: 629 *Může být, že padne vše*

Přímlovná modlitba, Otče náš

Poslání: Pán Ježíš umyl učedníkům nohy a řekl: Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já. (Jan 13,15)

Požehnaní: (Jsem si jist, že) ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,38-39)

Píseň: 684 *Učiň mne, Pane, nástrojem*